

உ
உடவுந்தனை

செந்தமிழ்

தோகுதி-௫௦.]

ஐய-வ்ரு—ஆவணி-ம்

[பகுதி-௧௦.

Vol. 50.

August—September 1954.

No. 10.

மு வ ரு ல ா

திரு. ஆர். வீரபத்திரன் அவர்கள் M.A. தமிழ் விரிவுரையாளர்,
திருவிதாங்கூர்ப் பல்கலைக்கழகக்கல்லூரி, திருவனந்தபுரம்.

தமிழ்மொழியில் வழங்கும் தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்
களுள் உலா என்பது ஒன்று. இளமையும் கட்டழகும் வாய்ந்த ஒரு
தலைமகன் வீதியிலே பவனிய மபோல பேதை முதல் பேரிளம்பெண்
ஈறாகவுள்ள எழுவகைப் பருவத்து மகளிரும் குழுமி நெருங்கி நின்று
அவனைக்கண்டு காதல்சைம்மிக்கு ஏத்தித் தொழுவதாகக் கவிவெண்பா
வில் அமைத்துப் பாடுவதே இப்பிரபந்தம். இதன் இலக்கணம்

திறந்தெரிந்த பேதை முதல்வழுவர் செய்கை

மறந்தயா வந்தான் மறுகென்று—அறைந்தகலி

வெண்பா உலாவாம்

என்று வெண்பாப் பாட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

காவியங்களிலே அவற்றின் தலைவர்கள் திருமணம், முடிசூட்டு
விழா, போர்வெற்றி முதலிய நிகழ்ச்சிகளின் பின் இங்ஙனம் பவனி
வருவதாகப் பாடுவது ஒரு மரபாகும். கம்பராமாயணம், வேகசிந்தா
மணி, பெருங்கதை முதலிய காவியங்களில் இத்தகைய உலாவரும்
வைபவங்கள் அழகாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. காவியங்களில் ஒரு
சிறு அங்கமாகவரும் செய்தியைப் பெரிதாக விரித்தத் தனிநூலாகப்
பாடுவதே உலாப் பிரபந்தத்தின் நோக்கமாகும்.

உலாவை உலாச்செய்யுள் எனவும், உலாப்புறம் எனவும், வழங்குவர். இப் பிரபந்தம் மாணிடத் தலைவர்கள்மேல் மட்டுமன்றி, தெய்வங்கள் மீதும் பாடப்படும். உலாக்களில் மிகப் பழமைவாய்ந்த ஆதியுலா கையெய்க்கிரியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்மீது இயற்றப்பட்டதாகும். ஆதலால் அதற்குத் திருக்கைலாய ஞானவுலா என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. அதனைச் சோமாண்பெருமாள் நாயனார் திருக்கைலாயத்தில் எம்பெருமான் சந்திரியில் அரங்கேற்றியதாகச் சேக்கிழார் கூறுகின்றார். இந்த ஆதியுலா பதினொன்றும் திருமுறையில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது.

மூவருலா மாணிடத் தலைவர்கள்மீது பாடப்பட்ட ஒரு பிரபந்தமாகும். இந்நூல் பிற்காலச் சேழார்மரபிலே தோன்றிப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டை ஆட்சியுரிந்த விக்ரமசோழன், அவன் மகன் இரண்டாம் குலோத்தங்கன், குலோத்தங்கன் மகன் இரண்டாம் இராஜராஜன் ஆகிய மூவேந்தர்கள்மீதும் அம் மன்னர்களின் ஆஸ்தானப் புலவராக இருந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கத்தரால் தனித்தனியாகப் பாடப்பட்ட மூன்று உலாக்களின் தொகுதியாகும்.

இனி உலாப் பிரபந்தங்களின் பொதுவான அமைப்பினைச் சுற்ற நோக்குவோம். அவற்றின் தொடக்கத்தில் தலைமாளான முன்னோர்கள் பெருமையும், அவனது பெருமையும் அவரவர் புரிந்த அருஞ்செயல்களோடு விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. அதன் பின்னர், தலைவன் சிற்றரசர்களும் பரிவாரங்களும் புடைசூழத் தன் பட்டத்தயாரியில் பவனிவரும் செய்தி அழகாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. பவனிவரும் நட்பினைக் காண்பதற்காக வீதியின் தூரமருங்கும் காதலிற்சிறும் மகளிர் குழாங்களின் வர்ணனையும், அவர்கள் அவன் வடிவழகைக் கண்டு காதல்கொள்ளும் செய்திகளும் அதனையடுத்துக் கூறப்படும். தலைவன் தான் புரிந்த போரில் சிறைப்பிடித்துக் கொண்ட பெண்டிரும் இக்குழாத்தில் உட்படுவர். அதன்பின் பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழு பெருவ மகளிரின் இயல்புகளும், பந்தாட்டம் நீர்வினையாட்டு முதலிய அவரது ஆடல்களும், அவர்கள் தலைவனைத் தரிசித்தலும், அதன் விளைவாக

அவர்களிடம் வீரகரோய், மெய்ப்பாடு இவை தோன்றுதலும் ஆகிய செய்திகள் முறையே விரித்தரைக்கப் படுகின்றன. உலாவின் பொது அமைப்பு இதுவாயினும், உலா ஆசிரியர்கள் தமது கற்பனாசக்தியால் கருத்துக்களில் பல புதுமைகளை விளைத்தும், சொல்லணி பொருளாணிகளை வெவ்வேறாக அமைத்தும், அப்பிரபந்தங்களுக்குள்ளே வேற்றுமைகளைத் தோற்றுவித்துக் கற்பவர் உள்ளத்தை இன்புறுத்துவார்கள்.

உலா ஆடவர்க்கு நார்பத்தெட்டாண்டளவும் உரியதென்றும், நான்கு வருணத்தாரும் அதற்குத் தகுதியுடையாரென்றும் பன்னிரு பரட்டியல் வகுக்கின்றது.

உலாவில் கூறப்படும் கைக்களைச் செய்திகள் குலமகளிர்க்கன்றிப் பரத்தையர்க்கே உரியவாம் என்னும் குறிப்பு, தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் முயற்சியால் நாம் குத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையினின்றும் வெளியாகிறது. இதற்கொப்பவே, இராசராசசோழனுலாவில் பவனிவருகின்ற மன்னனாக காண்பதற்குக் கூடியிருக்கும் பெண்கள் குழாத்தைக் குறிப்பிடும்போது,

சாயல் அரமகளிர் தத்தம் திருமரபில்

கோயில் உரிமைக் குழாம்பொருக்கி (79)

என்று ஒட்டக்கூத்தர் பாடுகிறார். இங்கே கோயிற்பணிக்கு உரியவர் எனக் கூறியது குலமகளிரை விலக்குவதற்கென்பது உணர்த்தக்கூறு.

உலாப் பிரபந்தம் கவிவெண்பாசில் பாடப்பட வேண்டுமென்பது இலக்கணம். உலாச்செய்யுளில் அடிகள் நிமிர்ந்து ஆசிரியனது கருத்தின் அளவிற்கேற்ப ஊற்றுக்கணக்கில் வரும். மோனை, எதுகை முதலிய தொடைகள் அழகாக அமைந்து அதற்கு விழுப்பிய ஒசையைத் தருகின்றன. அதில் ஒரேதுகை பெற்றவரும் இரண்டு அடிகளை ஒரு கண்ணி என்று கூறுவது மாபு. ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் நேரிசை வெண்பாவின் முதலிரண்டு அடிகளைப் போன்ற அமைப்பைப் பெற்றிருக்கும்.

உலாச் செய்யுள் வெண்பாநிற்குரிய சீரும் தளையும் மட்டுமே கொண்டு, நான் மலர் முதலிய வாய்பாடுகளுள் ஒன்றால் முடிவு பெறும். வெண்பாவின் இலக்கணத்தைப் பூரணமாகக் கொண்டு

அடிகள்மட்டும் மிக அதிகமாக வருகின்ற வெண்கலியைக் கலீப்பர் வொடு தொடர்புபடுத்திக் கலீவெண்பா என வழங்குவதன் காரணம் சிந்தித்தற்குரியதாகும். இப் பெயர்வழக்குப் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட தென்பது பேராசிரியர் "மடல் உலர முதலிய பொருண்மேற் பல அடிகளான் வருபவைகளையும் இக்காலத்தார் கலீவெண்பா என்று பெயர் கொடுத்த வழங்குவர்" என்று கூறுவதால் அறியப்படுகிறது.

உலாவில் வெண்பாவிற்குரிய இயற்சீரும் வெண்சீரும் மட்டுமே வருவனவாயினும், அவற்றுள்ளும் வெண்சீரே, அதுவும் நிராமுதல் வெண்சீரே, சற்று அதிகமாக வருதலால் கலீப்பாவிற்குரிய துள்ளலோசை அதன்கண் நிகழ்வதற்கு இடமுண்டாகிறது. இதனால்தான் அதற்கும் கலீவெண்பா என்ற பெயர் அமைவதாயிற்றுப் போலும். வேண்பா அடிகள் கலீத்து (அதிகரித்து) வருவதால் கலீவெண்பா என்று பெயர் வந்ததாகக் கூறுதலும் ஆம்.

விக்கிரமசோழனுலா 342 கண்ணிகளையுடையது. குலோத்துங்க சோழனுலாவில் 387 கண்ணிகள் உள்ளன. இராசராசசோழனுலாவில் அடங்கிய கண்ணிகள் 391. இவை ஒவ்வொன்றின் சுற்றிலும் ஒவ்வொரு வெண்பாவும், குலோத்துங்கசோழனுலாவில் வெண்பாவின் பின்னர் ஒரு கட்டளைக்கவிதையையும் அமைந்துள்ளன. குலோத்துங்க சோழனுலாவிற்குப் பழைய உரை யுண்டு.

சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படும் பிரமாண நூல்களில் மூவருலா ஒன்று. இதன்கண் கூறப்படும் செய்திகள் கல்வெட்டுக்களாலும் வலியுறுகின்றன. சரித்திரக் குறிப்புக்களை எழுதும் வழக்கமில்லாத நமது நாட்டில் சிற்சில வாலாற்றுக் குறிப்புக்களை ஆங்காங்கே கொண்டு மிளிரும் இந் நூலும், இதைப் போன்ற நத்திக்கலம்பகம், கலீங்கத்துப் பரணி, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய இலக்கியங்களும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாகும்.

மூன்று உலாக்களின் தொடக்கத்திலும், இதிகாச புராணங்களில் வரும் அரிச்சந்திரன், தசரதன், இராமன் முதலிய வேந்தர்கள் சோழர் குல முன்னோர்களாகக் குறிக்கப்படுகின்றனர். மேலும் ஆதிமனு, சிடுமாரந்தாதா, கரகுரு, சிவூகன், கோச்செங்கணன், முககுந்தன், பகீரதன்

முதலியோர்களும் தாம்புரிந்த அருஞ்செயல்களோடு சோழன் முன்னோர் களாகவே சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுள் சாகுரு என்பவர் சிறந்த நீதிமான். அவரது ஆட்சியின் நெறிமுறையைக் கண்டு யமனும் அவர் நாட்டிற்குள் புக அஞ்சினானும். ஆதலால் அங்குள்ள மக்கள் சாதல் தவிர்த்தனர். எனவே, வயோதிகர்களெல்லாம் முதுமையால் தளர்ந்து கூனிக் குறுகி உயிருடன் இருந்து வந்தனர். அவர்களை ஏனையோர் ஒரு வகைத் தாழிக்குள் இட்டுவைத்துப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். இது முதுமக்கட்டாழி எனப்படும். இச் செய்தி

ஒடி மறவி ஒளிப்ப முதுமக்கட்
சாடி வகுத்த தராபதியும் (8)

என்று விக்ரமசோழனுலாவில் கூறப்படுகிறது.

சரித்திரகால அரசர்கள் பலரும் மூவருளாவில் குறிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் பராந்தகன், இராசராசதேவன், இராசேந்திரசோழன், இராசமகேந்திரன், முதற்குலோத்துங்கன் முதலியோராவர். இவர்களுள் இராசராசன் தனது மார்பில் தொண்ணூற்றாறு புண்களை ஏற்ற வீரன் என்றும், பராந்தகன் சிறம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்த சிவபக்தன் என்றும், இராசமகேந்திரன் அரங்கநாதருக்கு சேஷசயனம் அமைத்த விஷ்ணுபக்தன் என்றும், முதற்குலோத்துங்கன் சுங்கம் தவிர்த்த போரசன் என்றும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர்.

இனி இவ்வுலாநூல்களின் தலைவர்களான விக்ரமன், குலோத்துங்கன், இராசராசன் என்னும் மூவேந்தர்களையும் குறித்து அவரவர்க் குரிய உலாக்களினின்றும், கல்வெட்டு முதலிய பிற ஆதாரங்களினின்றும் அறியப்படும் வரலாற்றினைச் சற்று நோக்குவோம்.

விக்ரமசோழன்

இவன் முதற்குலோத்துங்கனுக்கு அவன் மனைவி மதுராந்தகியிடம் தோன்றியவன். இவன் ஆனிமாதம் உத்திராட நாளில் பிறந்தான். தந்தையின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே அரசுகாரியங்களில் வேண்டிய உதவிகள் புரிந்த அவனது அன்பிற்குப் பாத்திரமானான். தந்தை காலமான பின்பு கி. பி. 1118-ல் இவன் அரசுகட்டில் ஏறினான். இவன் தனது வருவாயில் பெரும்பகுதியையும் தில்லைக் கோவிலில் திருப்பணி கள் செய்வதிலும், நிபந்தங்கள் விடுவதிலும் செலவிட்டான். ஸ்ரீரங்கம்

பெரிய கோவிலிலும் இவன் பல திருப்பணிகள் புரிந்தான். இவற்றால் இவனது பார்த்த சமயநோக்கு வெளிபாடுகிறது.

இவன் பல விருதுப்பெயர்களைப் பூண்டிருந்தான். அவற்றுள் மிகப் பிரசித்தமானது தியாகசமுத்திரம் என்பதாகும். விக்கிரமசோழனுலாவில் இரண்டிடங்களில் இப் பெயரால் இவன் குறிக்கப்படுகிறான். அவை வருமாறு:

செங்கோன் தியாக சமுத்திரம் நண்ணுதலும்

தங்கோ மறுகில் தலைப்பட்டு (216)

ஏனைக் கவிக்கங்க ளேழினையும் போய்க்கொண்ட

தானைத் தியாக சமுத்திரமே (331)

கல்வெட்டுக்களிலும் இப் பெயர் வந்துள்ளது. அகலங்கன் என்பது இவனது வேறொரு பட்டப் பெயராகும்.

இவனுக்கு மனைசியர் சிலர் இருந்தனர். அவர்களுள் முக்கோக்கிழான் என்பவன் பெருந்தேவியாக விளங்கினான். அவள் காலஞ்சென்றபின் தியாக பதாகை என்பவன் பட்டத்தரசியானான்.

விக்கிரமசோழன் காலத்தில் கங்கைகொண்டசோழபுரம் தலைநகரமாக விளங்கியது. இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழநாட்டின் பெரும் பகுதி வெள்ளத்தால் அழிவுற்று அதனால் பஞ்சம் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

ஒட்டக்கூத்தர் இவன்மீது இவ் வுலாவே யன்றிப் பாணி நூல் ஒன்று பாடியதாகவும் அறிகின்றோம்.

விக்கிரம சோழனுக்கு உதவியாக இருந்த பல தலைவர்கள் இவ் வுலாவில் இடம்பெற்றள்ளனர். அவர்களில் கருணாகாத் தொண்டைமான், வர்ணகோவரையன், நாலோக வீரன், வேண்டூர்கோன், அனந்தபாலன், சேதிராயன் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள்.

இரண்டாங் குலோத்துங்கன்

விக்கிரமசோழன் கி. பி. 1135-ல் இறந்தபோது அவன் மகன் இரண்டாங் குலோத்துங்கன் சிம்மாசனம் ஏறினான். இவன் கரியநிற முடையவன். இச்செய்தி இவனது உலாவிலிருந்து அறியப்படுவதாக அதன் பழைய உரையாசிரியர் கூறுகின்றார். இவன் தில்லைபில்வைத்து

முடிகவித்துக் கொண்டான் என்பர். இவன் காலத்தில் போர் எதுவுமின்றி நாட்டில் அமைதி நிலவியிருந்தது. இவன் தில்லையில், திருப்பணிகள் புரிந்த செய்தியை இவனது உலா 38 முதல் 58 வரையுள்ள கண்ணிகளில் மிக விரிவாகக் கூறுகிறது. அவற்றுள் போம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தது முக்கியமானதாகும். இக் காரணத்தால் போம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்த சோழன் என்று இவன் சிறப்புப்பெயர் பெற்றான். இவன் தில்லை மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த கோவிந்தராஜப் பெருமானை எடுத்தெறிந்ததாக இவன் உலாவும் தக்கயாகப்பணியும் கூறுகின்றன. இவனது சைவாபிமானம் வைணவசமயத்திற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டியிருக்கவேண்டும். திருநீற்றுச் சோழன் என்ற சிறப்புப்பெயரையும் இவன் தரித்திருந்தான்.

இவன் காலத்தில் தமிழ்நாட்டு மிகத் தழைத்துப் பொலிவுற்று விளங்கினான். தமிழிலுள்ள சிறந்த புலவர்களில் இருவரான ஒட்டக்கூத்தரும் சேக்கிழாரும் இவனால் ஆதரிக்கப்பட்டு இவன் சபையை அலங்கரித்தனர். ஒட்டக்கூத்தர் இவனுக்கு வித்யாகுருவாக விளங்கினார். அவர் இவன்மீது ஓர் உலாவும் ஒரு பிள்ளைத்தமிழும் பாடித் தம்போன்னைப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

குலோத்துங்கனின் பட்டத்தரசியர் இருவர். அவருள் தியாகவல்லி முதன்மைவாய்ந்தவள். அவளுக்குப் புவனமுழுதடையாள் என்னும் பெயரும் உண்டு. இரண்டாம் மனைவி முக்கோக்கிழான் என்பவள். இவள் மலரடர் குலத்தில் வந்தவள்.

இரண்டாம் இராசராசன்

இவன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் திருக்குமாரன்; கி. பி. 1146-ல் அரசுகட்டிலேறினான். இவனது ஆட்சியில் போர் எதுவும் நிகழவில்லை. ஆதலால் மக்களும் பற்பல சமயத்தவர்களும் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தனர். சைவசமயத்தைப் பேணிவந்ததைப் போலவே இவன் வைணவ சமயத்தையும் பரிபாலித்து வந்தான். இவன் பல தமிழ்ப் புலவர்களை அவையின்கண் இருத்தி ஆதரித்தான். ஒட்டக்கூத்தர் அந்த அவைக்குத் தலைமைவகித்து அலங்கரித்தார். அக் காலத்தில் அவர் மிக்க முதுமைவாய்ந்தவராக இருந்தார். இராசராசன் அவரை மரியாதையோடு உபசரித்துவந்தான். ஒரு முறை

தனர்ச்சியுற்ற புலவருக்கு அவன் கைகொடுத்து உதவினான். அய்
பொழுது புலவர் மகிழ்ந்து

கொலையைத் தடவிய வைவே லரக்கர் குலமடியச்
சிலையைத் தடவிய கையே இதுசெக தண்டத்துள்ள
மலையைத் தடவிய வீந்தத் தடவி மலைந்தவொன்றார்
தலையைத் தடவி நடக்குங்கொல் யானைச் சயதுங்கனே.

தமிழ்நாவலர் சரிதை 134.

என்று அவனைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். ஒட்டக்கூத்தரைக் கொண்டு
தக்கயாகப் பாணியைப் பாடுவீத்தோன் இவனே. புலவர் அந்நூலில் பல
இடங்களில் இவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கிறார். ஒட்டக்கூத்தர்
இராசராசசோழ னுலாவை அரங்கேற்றுக்கையில் இம் மன்னன் ஒவ்
வோர் கண்ணிக்கும் ஓராயிரம்பொன் வழங்கினான் என்பார். இச் செய்தி,

... .. —தெள்ளித்தம்
முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதொறும்
பொன்னு யிரம்சொரிந்த பூபதியும்

என்று சங்கராசோழனுலாவில் கூறப்படுகிறது. உலாவில் இவன் புகார்
நகரவீதிகளில் பவனிவந்ததாகக் கூறப்படுதலின் இவன் காலத்தில்
காவிரிப்பூம்பட்டினம் தலைநகராகச் சிறந்து விளங்கியது என்று கருத
லாம்.

இலக்கியவரலாறு பற்றிய சிலசெய்திகளும் இந் நூலால் அறியப்
படுகின்றன. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான களவழி
நாற்பது தோன்றிய வரலாறு முவருலாத் தொகுதியில் அடங்கிய ஒவ்
வோர் உலாவிலும் குறிப்பிடப்படுகிறது. கோச்செங்கட்சோழனுக்
கும் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் ஒருமுறை போர்நடந்
தது. அதில் சோழவேந்தன் சேரமானைத் தோல்வியுறச்செய்து, அவ
னைச் சிறைப்பிடித்துக்கொண்டான். அப்போது சேரமானின் நண்பரான
பொய்கையார் என்னும் புலவர் சோனைச் சிறைவீடு செய்வதற்காகக்
களவழிநாற்பது என்ற நூலை இயற்றி அதனைச் சோழன்முன் பாடி
னார். அதைக்கேட்ட சோழன் மகிழ்ந்து புலவருக்குப் பரிசாக, அவர்
விரும்பியவாறே அவரது நண்பனான சேரமானை விடுதலை செய்தான்.
இச் செய்தி,

மேதக்க பொய்க்கை கவிக்கொண்டு வில்லவனைப்

பாதத் தனைவிட்ட பார்த்திவனும் (14)

என்று விக்ரமசோழனுலாவில் கூறப்படுகிறது. புறநானூறு, கலிங்கத்துப் பாணி, தமிழ்விடுதூது முதலிய இலக்கியங்களிலும் இச்செய்தி வந்துள்ளது. குலோத்துங்கசோழனுலாவின் உரையில் களவழிப்பாக் கொண்டோன் தஞ்சை விஜயாலயன் என்று குறிக்கப்படுவது ஆராய்தற் குரியதாகும். இனி செயங்கொண்டார் முதற்குலோத்துங்கன் மீது பாடிய கலிங்கத்துப் பாணியினும் வேறாய கலிங்கப்பாணி என்னும் நூலொன்று மூவருலாவின் ஆசிரியராகிய ஒட்டக்கத்தால் அக்குலோத்துங்கன் மகாசிய விக்ரமசோழன்மீது பாடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இந்நூல் இப்போது கிடைப்பதில்லை. இதில் குறிக்கப்படும் கலிங்கப்போர் விக்ரமன் தன் இளவரசுக்காலத்தில் தென்கலிங்கத்தில் நிகழ்த்தியதாகத் தெரிகிறது. வரலாற்றுசிரியர் கூறுவர். இச்செய்தி,

வீரும்பாணில் வெங்களத்தீ வேட்டுக் கலிங்கப்

பெரும்பாணி கொண்ட பெருமான்—தரும்புதல்வன்

கொற்றக் குலோத்துங்க சோழன் (28, 29.)

என்று குலோத்துங்கசோழனுலாவிலும், இராசராசசோழனுலா (27, 28) யிலும், தக்கயாகப்பாணி 116-ம் தாழிசையிலும், அதன் உரையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வேறிரண்டு பாணியூட்களும் சோழவேந்தர்கள்மீது பாடப்பட்டதாகத்தெரிகின்றன. அவ் வேந்தர்களுள் ஒருவன் இராசேந்திரன் மகன் இராசாதிராசன். இவன் சாளுக்கிய மன்னனுள் ஆகவமல்லன் என்பவனோடு கொப்பம் என்ற ஊரில் நிகழ்த்திய போரில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்று பாணிபாடப்படும் சிறப்பைப் பெற்றான்.

... .. —கொலையானை

பப்பத்த ஒருபசிப்பேய் பற்ற ஒருபாணி

கொப்பத் தொருகனிற்றால் கொண்டகோன் (24)

என்று இராசராசனுலா அவனைச் சிறப்பிக்கின்றது.

மற்றோர் பாணி கொண்டவன் வீரராசேந்திரன். இவன் கொப்பத்தில் போர்செய்த இராசராசனின் தம்பி. இவனும் ஆகவமல்லனோடு

போர்புரிந்தே பாணிபாடும் சிறப்பைப் பெற்றான். இவன் செய்த போர் துங்கபத்திரையும் கிருஷ்ணாநதியும் கடும் கூடலசங்கமம் என்னும் இடத்தில் நிகழ்ந்ததாகும். இச் செய்தி

... .. —கூடல
சங்கமத்துக் கொள்ளும் தனிப்பரணிக் கெண்ணிறந்த
துங்கமத யானை துணித்தோனும் (22)

என்று விக்ரமசோழ னுலாவிலும்

... .. —ஒப்பொருவர்
பாட வரிய பரணி படடொன்றின்
கூடல சங்கமத்துக் கொண்டகோன் (25)

என்ற இராசராசசோழ னுலாவிலும் குறிப்பிக்கப்படுகிறது.

கண்டனலங்காரம் என்னும் ஆணிநூல் ஒன்று தமிழில் உண்டு. அது முழுநூலாக இப்பொழுது கிடைப்பதில்லை; சிற்சில பாடல்கள் மட்டுமே அகப்படுகின்றன. அந்தூல் கண்டன் என்னும் விருது பெற்ற சோழவேந்தன் பெயரால் இயற்றப்பட்டதாகத் வேண்டும். இச் சோழவேந்தன் யாவன்? கண்டனலங்காரத்தில் வரும் “பண் சிலம்ப வண்டாடும் பைந்தாரச் சனநாதன்” என்ற அடியால் அவ் வேந்தற்குச் சனநாதன் என்ற சிறப்புப் பெயரும், உண்டென்று அறியலாம். இனி கண்டன், சனநாதன் என்னும் இரண்டு பட்டப்பெயர்களும் உரியவன் இரண்டாம் இராசராசன் என்ற தெரியவருகிறது. அவனது உலாவில் வரும்,

கண்ணன் கனகபன் கண்டன் கதிரோனும்
தண்ணென் கலிகைச் சனநாதன் (38)

என்ற கண்ணி இதற்குச் சான்று. இவற்றால் கண்டனலங்காரம் என்ற நூல் இரண்டாம் இராசராசன் மீது இயற்றப்பட்டதென்பது உறுதியாகிறது.

இனி மூவருலாவின் ஆசிரியரான ஒட்டக்கூத்தர் வாலாற்றைச் சற்றுக் காண்போம். இவர் அம்பர் நாட்டில் மலரி என்ற ஊரில் பிறந்தவர். தண்டியலங்கார மேற்கோள்செய்யுள் ஒன்றின் சுற்றடியில் “மலரி வரும் கூத்தன்” என வருவதால் இது உணரப்படும். ஒட்டக்கூத்தர் தமிழில் நிரம்பிய புலமையும், செய்யுளியற்றும் வன்மையும் வாய்ந்தவர்.

வடமொழியிலும் இவருக்குச் சிறந்த ஞானமுண்டு. வடமொழிச் சொற்களையும் தொடர்களையும் தமிழ்க் கவிதைகளில் அமைத்து ஒரு புதிய வனப்பை ஊட்டியுள்ளார்.

இவர் விக்கிரமசோழன் காலத்தில் அவனுக்கு ஆஸ்தான வித்வானாகவும், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் அவனது வித்வானாகவும், இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் அவைத் தலைவராகவும் விளங்கினார். இம் முவேந்தர்கள்மீதும் ஒவ்வொரு உலாவும் குலோத்துங்கன் மீது ஒரு பிள்ளைத்தமிழும் இயற்றியுள்ளார், விக்கிரமசோழன்மீது ஒரு பாணி பாடியதாகவும் தெரிகிறது. தக்கயாகப்பாணி இவரால் இயற்றப்பட்டதாகும்.

பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார் ஒட்டக்கூத்தரது சமகாலத்தவர். கவிக்கத்துப்பாணியின் ஆசிரியரான செயங்கொண்டார் இவருக்கு ஒருதலைமுறைக்கு முன்னே வாழ்ந்தவர். செயங்கொண்டாரையும் அவர் பாடிய பாணியையும் புகழ்ந்து

பாடற்பெரும் பாணி தேடற்கருங்வி கவிச்சர்வர்த்தி பரவச்
செஞ்சேவகஞ் செய்த சோழன் திருப்பெயர் (14)

என்று இவர் தாயிப்பறிய குலத்துங்கன்பிள்ளைத்தமிழில் பாடியிருக்கிறார்.

ஒட்டக்கூத்தர் தம் காலத்தில் கவிராஜாஸன் என்றும் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றும் யாவராலும் சிறப்பிக்கப்பெற்றார். அவருடைய கவிதைகள் சொல்வனம் நிரம்பி அமைவதால் அவரைக் கௌடப்புலவர் என்று புலவர்கள் பாராட்டினர்.

நம்பிகாளியார், நெற்குன்றவாணர் முதலியோர் இவரது சமகாலப்புலவர்களாவர்.

ஒட்டக்கூத்தர் முவநலா, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், தக்கயாகப்பாணி என்பவற்றோடு அரும்பைத் தொள்ளாயிரம், ஈட்டியெழுபது, காங்கேயன் நாலாயிரக்கோவை முதலிய நூல்களையும் இயற்றியதாகத் தெரிகிறது.

இனி, முவநலாவின் இலக்கிய நயத்தைச் சற்றுக் காண்போம். அச் செய்யுள் பாமார்க்கு எளிதில் பொருள் விளங்குவதில்லை. யமகம்

திரிபு, மடக்கு ஆகிய சொல்லணிகள் ஒவ்வொரு கண்ணியிலும் அமைந்து வருவதால் பதம் பிரித்துப் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதில் அருமைப்பாடு உள்ளது. கருத்துன்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் அதன் பொருளையும் நயத்தையும் நன்கு உணர்ந்துகொள்ளலாம். தொடர்நீனத்தூறும் மணற்கேணி போலப் பொறுமையுடன் பன்முறை ஊன்றிப் படிக்கும்போது தான் அதன் பொருள் நன்கு புலனாகிறது. பொருள் விளங்கியிட்டால் கவிஞரின் புலமையிலும், கற்பனையிலும், சொற்களை ஆளும் திறமையிலும் நம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விடுகிறோம். ஓசைநயம் இந் தூவின் ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். செய்யுளை ஓசையுடன் படிக்கும்பொழுதே ஒருவகை இன்பம் உண்டாகிறது. அலைமேல் அலை உயர்ந்து வருவது போல் சொற்கள் கதித்துக் கம் பிரமாக இயங்குகின்றன. செய்யுளின் பொருள் உணராமாட்டாதவர்களை யும் அதன் ஓசை யின்பம் வசீகரிக்கிறது. சான்றாக விக்கிரமசோழ னாலாவில் வரும் ஒரு கண்ணியைப் படிப்போம்.

நீராழி யேழும் நிலவாழி யேழுந்தன்

போராழி யொன்றூற் பொதுக்கி (33)

இது சோழனின் போர் வெற்றியை உயர்வு நலிற்சிபடக் கூறுகிறது. இதனை ஒருமுறை படிக்கும்பொழுதே அதன் ஓசை இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றோம். இக் கண்ணியில் ஆழி என்ற சொல் மூன்றிடங்களில் வந்துள்ளது. இடத்திற்கேற்ப அது மூன்று வகையாய் பொருள்படுகிறது. நீராழி ஏழு என்பதில் ஆழி என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள். நிலவாழி என்னுமிடத்தில் அச் சொல் தீவு என்று பொருள்படும். போராழி என்னும்போது போர்க்குரிய சக்கராயுதம் என்று பொருள்படுகிறது. பாடலின் பொருளையும் நயங்களையும் இப் பொழுது நாம் நன்கு உணர்ந்து கொள்கிறோம். விக்கிரமன் பல அரசர்களுக்குப் பொதுவாக இருந்த கடல்களையும் நிலப்பரப்பையும் அவ் அரசர்களைத் தன் சக்கராயுதத்தால் போரில் வென்று, அவையனைத்தையும் தனக்கே உரிமையாக்கிக் கொண்டான் என்பது கருத்து. இங்கே சோழனது வெற்றி உலகியலைக்கடந்து வருணிக்கப்படுவது ஒட்டக் கூத்தருக்குச் சிறப்பாக உரிய காம்பிரியத்தைக் காட்டுவதாகும்.

கவிஞர் ஓரோசுலத்தில் வந்த தந்தை, மகன், பெயரன் ஆகிய மூன்று சோழவேந்தர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டதும், அவர்கள் அனைவரையும் ஓரே வகையான உலாப் பிரபந்தத்திலேயே பாட எண்ணியதும், தமது புலமைக்கும் கற்பனைக்கும் தாமாதவே ஒரு கட்டுப்பாட்டை வகுத்துக்கொண்டதாகும். குலமுன்னோர் செய்தி களாக ஒருலாவிற் சொல்லியவற்றேயே மற்றை உலாக்களிலும் கூற வேண்டியிருக்கிறது. ஏழு பருவ மங்கையாது கைக்கிளைச் செய்திகளிலும் இயற்கையிலேயே ஓர் ஒற்றுமை அமைந்துள்ளது. எனவே ஒருலாப்பாடி முடிந்ததும் சாதாரணப் புலவர்களுக்கானால் கற்பனை யூற்று முற்றிலும் வறண்டுபோகும். அவர்கள் வேறுமோர் உலாப் பாட வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தால் அதில் முன்னைய உலாவில் வந்த சொல் லும் பொருளுமே மீண்டும் வெளிப்பட்டுக் கற்போருக்கு வெறுப்பை விளைப்பனவாக இருக்கும். ஆனால் மூவருலாவோ கவிபுலகிலே மன் னாதி மன்னாக விளங்கிய கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கத்தால் இயற் றப்பட்டதாகவின, அதில் சொல்லும் பொருளும் ஓரிடத்திலேனும் சொர்ஷபிதவின்றி, அடிதோறும் புத்தின்பம் ஊற்றெடுத்துப் பெருகு வதாக உள்ளது. சோழகுல முன்னோர் வரலாறுகளாக ஓரிடத்திற் கூறியவற்றையே மீண்டும் ஈசிடங்களிற் கூறவேரினும் அவற்றைச் சொல்லும் முறையும், கையாளும் சொற்களும் வெவ்வேறாக உள்ளன. இதுபோலவே, பெண்பாற் பருவம் ஏழினையும் வருணிக்கும்போதும் ஒவ்வொரு பருவத்துப் பெண்களும் இயற்கைக்குப் பொருத்தமான தத்தம் தனி இயல்புகளோடு நம் மணக் கண்முன் காட்சி தருகிறார்கள். அவர்களுடைய தோற்றம், உணர்ச்சி, சொல், செயல் ஆகியவற்றில் பரு வத்திற்கேற்றவாறு வேற்றுமைகள் புலப்படுகின்றன. மேலும் மூன்று உலாக்களிலும் வருகின்ற ஓரே பருவத்துப் பெண்களுக்குள்ளும் சிற் சில வேற்றுமைகள் புலப்படுமாறு கவிஞர் வர்ணிப்பது பாத்திர சிருஷ்டியில் அவருக்கிருந்த ஆற்றலை நன்கு விளக்குகின்றது.

குலோத்துங்க சோழனுலாவில்வரும் ஒரு பேதைப் பெண்ணின் வருணனையை நோக்குவோம். பேதை என்பது 5 முதல் 7 வயது வரையுள்ள இளம்பருவத்தைக் குறிப்பதாகும்.

ஆடாத தோகை அலராத புண்டரிகம்
 பாடாத பிள்ளைப் பசுக்கிள்ளை—சூடத்
 தளிராத சூதர் தழையாத வஞ்சி
 குளிராத திங்கட் குழலி—அளிகள்
 இயங்காத தண்கா இறங்காத தேறல்
 வயங்காத கற்பக வல்லி—தயங்கினார்
 உழைச் சுருண்முடிக்கக் கூடுவதன் கூடாதாம்
 ஏழைப் பருவத் தினம்பேதை (124—127)

அறிவு தோன்றப்பெறாத பேதைப்பருவம் என்பதை ஏழை என்ற சொல்லால் கவிஞர் புலப்படுத்துகிறார். அவளது சுருண்ட கந்தல் பின்னி முடிப்பதற்குப் போதிய வளர்ச்சியை இன்னும் அடையவில்லை. அப்பேதைமகளை ஆசிரியர் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி மயில், தாமரை, கிளி, மாமரம், வஞ்சிக்கொடி, சந்திரன், பூஞ்சோலை, தேன், கற்பகவல்லி இவற்றோடு உவமிக்கின்றார். ஆயினும் மிக்க இளமை காரணமாக அப்பேதை அவ்வுவமானப் பொருள்களோடு முற்றிலும் ஒத்திருப்பதில்லை. மயில் என்றால் மேகத்தைக்காணும் போது ஆடவேண்டுமல்லவா? ஆனால் இப்பேதையோ கரியமேகத்தைக்கண்டும் 'ஆடாததோகை'. மேகத்தைக்கண்டாலும் ஆடுவதற்குரிய உன்றூணர்ச்சி அரும்பப்பெறாத மிக இளையபருவம் என்பதைக் கவிஞர் இதனால் விளக்கவைக்கின்றார். இவ்வாறே ஏனைய உவமைகளும் அவளது இளமைத்தன்மையைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன.

உலாவில் பெதும்பைப்பருவம் பாடுதற்குக் கஷ்டம் என்பார்கள். 'பேசும் உலாவிற்குப் பெதும்பையுளி' என்ற தனிப்பாடல் அடியினைக் காண்க. பெதும்பை என்பது 8 முதல் 11 வயதுவரையுள்ள பருவம். இப்பருவம் விக்ராமசோழனுலாவில் மிக அழகாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

மழலை தனது கிளிக்களித்து வாய்த்த
 குழலி நிசைகவர்ந்து கொண்டாள்—நிழல்விரவு
 முன்னர் நகைதனது மூல்லை கொளமுத்தின்
 பின்னர் நகைகொண்ட பெற்றியாள்—கன்னி

மடநோக்கர் தான்வளர்த்த மாணுக்களித்து
விடநோக்கம் வேலிரண்டிற் கொண்டாள்—சுடர்நோக்கம்
தானுடைய மெய்ந்றுடக்கம் தன்மா தவிக்களித்து
வானுடைய மின்னுடக்கம் வாங்கினாள்

(185-188)

வருணனை மேலும் பல கண்ணிகளில் தொடர்ந்து செல்கின்றது.

குழந்தைகளின் மழலைக்குச் சாதாரணமாகக் கிளியின்பேச்சை உவமைகூறுவதுண்டு. ஆனால் தந்தைமொழியினும் குழலிசை சிறந்த உவமையாகும். கவிஞர் பெதும்பைப் பருவத்துக் குழந்தையின் குரலை வர்ணிக்கும்போது அது கிளியின்பேச்சைவிடக் குழலோசையையே பெரிதும் ஒத்திருந்தது என்று கூறியும்புகிறார். அக்கருத்தை அவர் வெளியிடும் நயம் பாராட்டுதற்குரியது. குழந்தை தான் வளர்க்கின்ற கிளிக்குத் தனது மழலைச்சொல்லை அளித்து விட்டதாம். அதனையே கிளி பயின்று மேன்மைபெற்றுள்ளது. கிளிக்குத் தனது மழலையை அளித்த குழந்தை, பின்னர் உத்தம இலக்கணங்களில் குறையாத குழலினிடமிருந்து அதன் இனிய ஓசையைக் கவர்ந்துகொண்டதாம். இவ்வாறே பெதும்பையின் நகை, பார்வை, நடை முதலியவற்றையும் புலவர் கவி நயம்படக் கூறுகின்றார்.

இராசராசன் உலாவில் ஒரு பேரிளம்பெண் சோழனைக்கண்டு காதல்கொள்ளும் செய்தி வர்ணிக்கப்படுகிறது. அவள் மன்னனைத் தன்கண்ணிற்குள்ளே அகப்படுத்திக்கொண்டதாகக் கவிஞர் பாடுகிறார்.

... .. —பூக்கமழும்

ஆரேற்ற பொற்றோள் அபயனை ஆயிரம்
பேரேற்ற தெய்வப் பெருமானை—காரேற்ற
அடல்போ லடுதிரி அண்ணலைத் தன்பாற்
கடல்போ லப்படுத்துத் கண்ணாள்

(354-355)

என வருகிறது. ஆத்திமாலையைச்சூடிய அபயனது வருணனை திருமாலிற்கும் பொருந்தவதாக அமைந்துள்ளது. அபயன் ஆயிரம் பெயர் உடையவன்; பகைவரை அடுவதற்குரிய திரியைக் கொண்டவன். திருமாலும் இவ்விருசிறப்பிற்கும் உரியவாவர். அண்ணலாகிய சோழனைத் தன்பால் அகப்படுத்தும் கடல்போன்ற பெரிய

கண்ணையுடையவன் அப் பேரினம்பெண். குளிர்ச்சியும் பரப்பும் காரணமாகக் கண்ணைக் கடலுக்கு உவமை கூறுவது மாபு. இங்கே பெண் அபயனைக் கண்ணிற்குள் அகப்படுத்திய செய்தி திருமாலுக்கும் பொருந்தவருகிறது. அவரோ பாற்கடலுக்குள் அமர்ந்து துயில்கொள்பவர்.

... அடுகிடுகி அண்ணலைத் தன்பாற்
கடல்போல கப்படுத்துக் கண்ணுள்

என்னும் கண்ணியில்வரும் தன்பால் என்பதிலுள்ள லகரம் சந்தியால் நகரமாகிப் பாற்கடல் என்று ஒலித்துத் தொனியால் திருமாலுயில்கொள்வதற்குரிய இடத்தை உணர்த்துதல் காண்க. இவ்வாறு நயமுள்ள இடங்கள் மூவருலாவில் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன.

அக்காலத்துப் பெண்கள் அணிந்த அணிவகைகள் இராசராச சோழனுலா 322 முதல் 324 வரையுள்ள கண்ணிகளில் கூறப்படுகின்றன.

உலாவினுள்ள ஒவ்வொரு கண்ணியும் கற்பனைமலிந்த ஒரு பொருளைத் தாங்கி அதனோடு யாப்பின் நெருக்கடிக்கும் உள்ளாவதால் அதனுள்வரும் சொற்களில் சில குழைவுற்றுப் புத்துருவம் பெறுகின்றன. இராசராச சோழனுலா 143-ம் கண்ணியில்

... .. —மழைத்துப்

புடைபோயளகம் பொதுக்குவதன் முன்னே

என்பதில்வரும் மழைத்து என்ற சொல் அதற்குச் சான்று. மழை என்ற சொல் எப்பொழுதும் பெயராகவே வழங்கும். இங்கு அது விணையாக உருமாறியுள்ளது. மழைத்து என்ற புத்துருவம் மழையின் தன்மையைப்பெற்று என்று பொருள்படுகிறது.

மூவருலா, சொல்லணி, பொருளணி முதலிய அணிவகைகளாலும் கற்பனைநயங்களாலும் ஒரு சிறந்த இலக்கியமாக விளங்குகிறது. அதனுள் வந்துள்ள வரலாற்றுக்கு குறிப்புக்கள் அந்நூலின் மதிப்பை உயர்த்துகின்றன. தமிழிலுள்ள இலக்கியச் செல்வங்களில் மூவருலா ஒன்று என்பதில் ஐயமில்லை.

கடலோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவன் செங்குட்டுவன?

வீத்துவான், திரு. க. குமாரச்வாய் ஆச்சாரி அவர்கள், M.A. விரிவுரைப்பாளர்,
தமிழ்க்கல்லூரி, மயிலம்.

குட்டுவன், கரிகாலன், நெடுஞ்செழியன் ஆகிய மூவரும் ஒரு காலத்தவராக இருந்திருத்தல் வேண்டும். கரிகாலனையும் குட்டுவனையும் அகநானூற்றுள் ஒரு செய்யுளில் (அகம் 55) இணைத்திருப்பதனால் இருவரும் சமகாலத்தவராதல் வேண்டும். இக் கரிகாலன் உருவப் பஹீரேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகனாதல் வேண்டும், முதல் கரிகாலன் காலத்துக் குட்டுவனில்லையாதலின். சிலப்பதிகாரம் கரிகாலனை இரண்டிடங்களில் குறிக்கிறது; (1 கரிகால் வளவன் தன்பதக்கொள்ளும் தலைநாள் போல 2. மன்னன் கரிகால் வளவன் மகன் வஞ்சிக்கொன் தன்னைப் புனல்கொள்ள) இவ் விரண்டினையும் ஒருங்குநோக்கின், ஒரே நாளைய நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதாயினும் ஆகலாம் என்பது புலனாம் கழார்த்துறையில் ரீரடிய செய்தியாகும் அது. அச் செய்தி பாணராலும் குறிக்கப்பட்டதே எனினும், அவர் ஆதிமந்தி எனக் குறித்தாரே யன்றி வளவன் மகன் எனக் குறிக்கவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது. உற்றநோக்கின் சிலப்பதிகாரக் கதைநிகழ்ச்சிக்கு நெடுநாள் முற்பட்டதாதல் வேண்டும் அக் கழார்த்துறை நிகழ்ச்சி என்பது புலனாம்.

“மன்னன் கரிகால் வளவன் நீக்கியநாள் இந்நகர் போல்வதோர் இயல்பினதாகிப் பொன்னகர் வறிதாய் போதுவர் என்பது தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொருள்” என மணிமேகலை விழாவறைகாதை, உறுகின்றது. இதனால், கரிகால்வளவன் சிலப்பதிகாரத் திருமாவளவனுக்கு நெடுநாள் முந்தியவன் என்பது, பெறப்படும். உதயகுமாளை, இளமைநாணி முதலமை பெய்தி உரைமுடிவு காட்டிய உரையோன்மருகன் என மணிமேகலை குறிப்பதும் மேற்

கருத்தையே வலியுறுத்தும், கரிகாலனுக்கு மருகன் (மரபில் வந்த
வுன்) என்பதனால்,

பரணர் பசுப்பூண்பாண்டியனை (கெடுஞ்செழியனை)ப் பாடியிருக்
கின்றார்; கொங்கநாட்டினை வெல்லச் சென்ற அப் பாண்டியனின்
வினைவலனாகிய அதிகன், பட்டதனைக் குறிக்கின்றார்; எவ்வியைப்
பற்றியும் குறிக்கின்றார். இச் செய்திகளெல்லாம் அவர்பாடிய அகப்
பொருட் செய்யுட்களிலேயே காணப்படுகின்றன. எவ்விக்குரிய
நாட்டினைச் செழியன் கைப்பற்றியதனை மாங்குடிமருதனார் குறிக்
கின்றார். தலைபாலக்கானத்துச் செருவென்ற கெடுஞ்செழியனது
ஆட்சியில் மாங்குடிமருதனார் புலவர்தலைவராக விளங்கினார். இச்
செய்தி அப்பாண்டியன் பாடிய செய்யுளாலேயே வலியுறும். அப்
புலவர்க்குப் பிறகுதான் நக்கீரர் புலவர்தலைவராக விளங்கியிருக்க
வேண்டும். அக் காலம் செழியனின் ஆட்சியிறுதிக் காலமாக அல்
லது அதன் பின்னராக ஆதல்வேண்டும். அந் நக்கீரருக்குத் தந்தை
யாகிய மதுரைக் கணக்காயனார் இச் செழியனைக் குறிக்கும் அகம்
338-ம் செய்யுளில் இனையர் பெருமகன் தொகுபோர்ச் சோழனையும்
குறிக்கின்றார்; பொறையனையும் குறிக்கின்றார். இப் பொறையன்
தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறையாகத்தான் ஆகவேண்டும்
என்பது செந்தமிழ்த் தொகுதி 49 (பக்கம் 9; 70) ல் விளக்கப்பட்டு
ளது; ஆதலின், சோழன் இளஞ்சேட்சென்னி யாவன். இளஞ்சேட்
சென்னி பரணரால் பாடப்பட்டவன். இச் செழியனைக் குறிக்கும்
ஆலம்பேரிசாத்தனார், வானவன் மறவனாகிய பிட்டன் என்பானைக்
குறிக்கின்றார். (அகம் 41, 175). குட்டுவன் காலத்தவன் பிட்டன்
என்பது செந்தமிழ்த்தொகுதி 49 பக்கம் 121ல் விளக்கப்பட்டுளது.
இளஞ்சேட்சென்னியைப் பாடிய பெருங்குன்றூர்கிழாரால் பாடப்
பெற்ற பேகனை அரிசில்கிழார் பாடியுள்ளார். அப்பேகனைப் பரண
ரும் பாடியுள்ளார். அவ்வரிசில்கிழார் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர
லிரும்பொறையைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆதலின் மதுரைக்

கணக்காயனர் அகம் 333ல் குறித்த மன்னர்கள் முயரும் சமகாலத் தவராதல் வேண்டும். இளஞ்சேட் சென்னியும் அவன் மகனாகிய கரிகாலனும் நெடுஞ்செழியனது ஆட்சியில் முற்பகுதியில் தொடக்கத்தில் இருந்தவராதல் வேண்டும்.

இச் செழியனைப்பாடிய கல்லாடனர், நார்முடிச்சேல் இழந்த நாடு பெற்ற செய்தியைக் குறிக்கின்றார் (அகம் 199). ஆதலின் இச் செழியனது ஆட்சிக்குச் சற்று முந்தி வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் அச் சேரல், நார்முடிச் சேரல் பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு முற்பட்டவனாவன் என்பது செந்தமிழ்த் தொகுதி 49 பக்கம் 120ல் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பெருஞ்சேரலிரும்பொறையால் வெல்லப்பட்டவன் இளஞ்சேட்சென்னியாவன் என்பதும் அப்போரில் வெற்றி இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு உரியதாதல் வேண்டும் என்பதும் செந்தமிழ்த் தொகுதி 49 பக்கம் 11, 123ல் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலின், குட்டுவனது ஆட்சித் தொடக்கத்திலேயே நெடுஞ்செழியன் ஆட்சி எய்தியிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாம். இச் செழியனது வென்றியைக் குறிக்கும் நக்கீரர் கோதையையும் கடகாரத்துத் தஞ்சிய நன்மாறனையும் குறித்திருக்கின்றார். கோதை குட்டுவனுக்குப் பிற்பட்டவன். இம் மாறன்வழி நெடுஞ்செழியனுக்குப் பிற்பட்டவன். ஆதலின், குட்டுவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் நெடுஞ்செழியன் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும்: ஆதலின் சிலப்பதிகாரம் குறிக்கும் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் இக்காலத்து இருந்தனா? என்பது ஐயமே. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் காலத்தவராகக் கருதப்படுகிற சீத்தலைச் சாத்தனர், சித்திரமாடத்துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடியுள்ளார். இம் மாறனும் மாறன்வழியும் ஒருவராகார் என்பது அவர்களைச் சட்டும் அடைமொழிகளாலேயே பெறப்படும். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனைப் பற்றி யறிவதற்கு அச் செழியன் பாடிய புறப்பாட்டொன்றும் சிலப்பதிகார மதுரைக் காண்டப் பதிகமும் அன்றி வேறு சான்று

றில்லை. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனே ஆரியப்படை கடந்தவனானே என்பது ஆய்வுக்குரியது. ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியனுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றவன் என வரலாற்றாய்ச்சியாளர்கள் கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாச் கூற்றும்.

பதிற்றுப்பத்துப் பதிகம் அந் நூலுள் காணப்படாத செயல்களையும் குறிக்கிறது. அந் நிலையில் அச் செயல்களுக்குச் சிலப்பதிகாரம் தவிர வேறு சான்றில்லாததும் நோக்கத்தக்கது. அப்பதிக ஆசிரியர் அந் நூலாசிரியர்களின் வேறானவர் என்பது பல்லோர் அறிந்த முடிபு. பதிற்றுப்பத்துள் ஐந்தாம் பத்துப் பதிகம் குட்டுவனுக்குரியதாகக் கூறும் செய்திகள்:—(1) கடவுட் பத்தினிக்குக் கால்கோள் வேண்டி வடநாடு சென்று கண்ட வெற்றி (2) வியனூர் ஊறியது (3) மோகூர்ப் பழையனை, அறுகைக்காக அழித்தது (4) சோழர் ஒன்பதின்மரை இறுத்தது ஆகியவை. இவற்றுள் மோகூர்ப் பழையனை வென்ற செய்திதான் பதிற்றுப்பத்துள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அந் நூல் குறிக்கும் கடலோட்டிய செய்தி, இமயம் குமரி யிடையேயுள்ள மன்னர்களை வென்ற செய்தி, எழுமுடியாரம் பூண்ட செய்தி ஆகியவைகளைப் பதிகம் குறிக்கவில்லை. மாரேக்கத்து நப்பசலையார் குட்டுவனுக்குரியதாகக் குறிக்கும் கடம்பறத்த செய்தியையும் குறிக்கவில்லை. அவனது பெரும் புகழுக்குக் காரணமானதாகக் கருதப்படுகிற செய்தி, கடவுட்பத்தினிக்காக வடநாடு சென்று வெற்றிகண்ட செய்தி, பதிற்றுப்பத்து நூலில் காணப்படவில்லை. சங்ககாலத்துப் பிறசெய்யுட்களும் அச் செய்தியைக் குறிக்கவில்லை. சோழர் ஒன்பதின்மரைத் தன் மைத்துனவளவனுக்காக அழித்தான் எனச் சிலம்புகூறும் செய்தியும் பிற சங்கச்செய்யுட்களில் காணப்படாததோர் செய்தியேயாம். சிலப்பதிகாரச் செய்திகளை, சேரனது கீர்த்திக்குரிய செய்திகளைப் பாணரோ பிறபுலவர்களோ கூறாது விட்டதேன்? 'நமக்குக் கிடைக்காத செய்யுட்கள் பலவாதலின்' என அமைத்துக் கொள்வது பொருந்துமோ?

சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டம் அக் காலத்துச் சேரன், கோதை எனக் குறிக்கிறது. ஆனால் உரையாகிரியர்கள் கோதை என்னும் சொல் சேரன்மாபைக் குறிக்கும் ஒரு பொதுப்பெயர் எனக் கொண்டனர். சிலப்பதிகாரப் புகாரக் காண்டம் சோழன், திருமாவளவன் எனக் குறிக்கிறது. கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுத்த, விழாச் செய்த வர்களுள் பெருநற்கிள்ளியும் ஒருவன். மணிமேகலை கிள்ளிவளவனைக் குறிக்கிறது. அப் பெருநற்கிள்ளியும் கிள்ளிவளவனும் ஒருவராவரோ என ஐயுறவேண்டியிருக்கிறது. இன்றேல் இருவருள் கிள்ளிவளவன் பிற்பட்டவன் எனக் கொள்ள வேண்டும். வரலாற்றராய்ச்சி யாளர்கள் அப் பெருநற்கிள்ளியை இராஜசூயம் வேட்டவனாகக் கொண்டு கிள்ளிவளவனுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவனாகக் கொள்கின்றனர். உக்கிரப்பெருவழுதிக்குப் பிற்பட்டவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்பது செந்தமிழ்த் தொகுதி 49 பக்கம் 4ல் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை நோக்கின், வரலாறு முன்னுக்குப்பின் முரணாக வருகிறது என்பது விளங்கும். நாளினை மாத்திரம் கருவிடாகக் கொண்டு கோள்கிலை யறியாது ஒரு காலத்தை வரையறுத்துணர்வது இயலாததொன்று என்பது வான நூல் வல்லார் உணர்வர். சிலப்பதிகாரத் துணைகொண்டு பிற செய்யுட்களையும் கருவியாகக் கொண்டு மதுரை எரியுண்ட காலத்துச் சேர சோழ பாண்டியர்களை வரையறுத்துணர்தல் இயலாததாகவே யுள்ளது. செங்குட்டுவன், கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவனாகான் என்பதுவரையிலும் மேற்கூறியவற்றிலிருந்து புலனாகின்றது.

ஸ்ரீ:

மகரக்குழையார் திருவாராதனக் கவிகள்

ஸ்ரீ T. N. கிருஷ்ணையங்கார் அவர்கள், (Retired) ஆராய்ச்சியாளர்,
திருவாங்கூர்ப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்.

(288-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முன்னுவது செய்யுள்

சாரும்முனி வாரும்அதி சயமிதென் உதவிபுரிந்
துபரிசனத் தூக வரசன்
சுந்தரத் திருமேனி இன்புறத் தேவையுறும்
தொழிலில்ஒரு மித்துனக்கே
அரதனம் இழைத்தபொற் பீடமாய்க் கலிகையாய்
அணையாகி மணிவிளக்காய்
அணிதகிலும் மரவடியும் ஆகியிவ் வண்ணமக
லா துறைய, பறவையாசன்
வரவுதெரிவுறில் அசனி மின்னைநிகர் விகதைசெல்
வற்குமுன் நிற்கஅஞ்சும்
மற்றதனை நாம்சின்தை செய்து பார்த்தாலது
மறைந்தொழுகும் வடிவமெனலாம்
பிரமகுல திலகரெனும் னூற்றெண்மர் வேள்வீப்
பெரும்புகை பரந்தவீதிப்
பேரா புரிக்கடவுள்! நீயா தரித்ததொரு
பேரால வட்டம் இதுவே.

பரிசனம் - ஏவல்செய்வோர், உரகவரசு - ஆதிசேஷன்,
தேவை-அவசியம், ஒருமித்து-கண்மயமாய் ஈடுபட்டு, அசனிமின்-
இடியோடு கூடிய மின்னல், விகதைசெல்வன்-விகதையின்புத்திரன்;
வைகதேயன், கருடாழ்வார்.

இதன் கருத்து:—விசிஷ்டப் பிராம்மணர் என்று சிலாசிக்கப்படுகிற ஊற்றெண்மர் செங்கின்ற யாகப்புகை பொங்கிப் பார்த தெருக் களோடு கூடின பேரெயில் மாசகாத்துப் பெருமானே! தேவரீர் விரும்பிய ஒப்பற்ற பேராலவட்டமான இது; ஏவல்செய்வோர்களுள், தேவர்களும் ரிஷிச்சுவரர்களும் அதிசயிக்கும்படி, ஆதிசேஷன் உமது திருமேனிக்கு அவசியமாகி இதுமுமான பணிகிடைகளில் தன்மய மாய் ஈடுபட்டு¹ ரத்னபீடமாகியும் வெண்கொற்றக் குடைபாகியும், படுக்கையாகியும், ரக்நதீபமாகியும், ஆபரண வஸ்திரங்களாகியும், பாதுகையாகியும் இவ்வண்ணம் விட்டுநீங்காமல்நிற்க, அப்பொழுது அங்கு இடியுடன்கூடிய மின்னலைப் போன்று, கருடன் வருவதாகத் தெரிந்தால், அவ் வைநதேயனின் எதிரே நிற்பதற்கு ஆதிசேஷன் (தான் பாம்பாகலின்) இயல்பாக அஞ்சுவான். இங்ஙனம் அஞ்சுதலை நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போமானால், அந்த ஆதிசேஷன், தன்வடிவை மறைத்துக்கொண்டு மண்டலித்து இருக்கிறது: என்பதாம். ஆல வட்டம் = விசிறி: இது, கருடனுக்கஞ்சிய ஆதிசேஷனது மறைந்த வடிவம்போலும்; என்ற உத்ப்ரோசைஷநயம் உணர்த்தக்கது.

நான்காவது செய்யுள்

கந்தைவார் குழலியர் கண்டுமயல் கொண்டிடக்

காலிகளை மெய்த்த அந்நாள்

கமலமுக மதனில்ஒண் தாதுபுரை துண்ணீரி

சலந்தது துடைப்பதற்கோ?

புற்றரா அல்குல்இடை மங்கைய ரொடுங்களி

புரிந்தகுர வைக்கூத்திலநின்

புண்டரம் அணிந்ததறதல் இத்துவின் பனிபோலும்

பொடிவேர் துடைப்பதற்கோ?

¹ “சென்றூற் குடையாம் இருந்தாற்சிவ் காதனமாம்

நின்றூல் மரவடிவாம் நீள்சடலுள்—என்றும்

புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்

அணையாம் திருடாற் கரவு. (இயற்பா, முதல்திருவந்தாதி 53)

மற்றுமோர் களவினில் உறிகளில் ஆய்ச்சியர்
வைத்தபால் தயிர்வெண்ணெய்வெய்
வாரியுண் டருளியங் கொருவர் அறி யாதபடி
மணிவாய் துடைப்பதற்கோ?

ஒற்றையா ழித்தடம் தேர்விலகும் நவமேடை
உயர்ந்தெழில் சிறந்தபேரை
ஒன்பது தலத்தலா வந்தமக ரக்குழையி!
உன் கையில் முறுக்கொலியலே.

கற்றை-தொகுதி. வார்-நீண்ட. காலிகள்-பசுக் கூட்டங்கள்.
தாது-மகார்தம். குவை-கைகோத்தாடல். புண்டாம்-ஊர்த்துவ
புண்டாமாகிய திருநாமம். மணிவாய்-பவளம் போன்ற வாய். ஒன்
பது தலம்-தாம்பிரவார்ணி நதிக்கரையில் உள்ள நவதிருப்பதி.
அவையாவன:— திருக்குருகர், துலைவில்லிமங்கலம், திருப்புளிங்
குடி, திருப்பேரெயில், ஸ்ரீவைகுண்டம், வாகுணமங்கை, திருக்
குளங்கை, திருக்கோளுர் என்பனவாம். இவற்றுள் துலைவில்லி
மங்கலம் என்பது இரட்டைத் திருப்பதியாய் எண்ணப்படும்.

இதன் கருத்து:—ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய சூரியனின்
தேரும் விலகிச்செல்லும்படி உயர்ந்த புதிதுபுதிதான மாளிகைகள்
செறிந்து அழகாய் விளங்குகிற பேரெயில்மாநகரத்தில் வீற்றிருந்து
நித்யவாஸம் செய்தலோடு, பொருளை நதிக்கரையிலுள்ள நவதிருப்
பதிகளிலும் எழுந்தருளி (உலாச்செய்து) வருகிற மகரக்குழையனே!
தேவரீர் திருக்கையில் ஏந்திய முறுக்கொலியலானது:—செறிந்து
நீண்ட கூந்தலையுடைய கோபஸ்திரீகள் கண்டு மோகிக்கும்படி, அந்
நாளில் தேவரீர், பசுக்களை மேய்த்தபொழுது, தேவருடைய தாம
ரைப் பூப்போன்ற திருமுகத்தில் மகரந்தப்பொடி போல அரும்பிப்
பரந்த வேர்வைத் துளிகளைத் துடைப்பதற்காகவோ? அல்லது,
பாம்புப் படம்போன்ற அல்குலையுடைய அக் கோபிகைகளுடன்
குடக்கூத்து விளையாடிய பொழுது, தேவரீரின் (ஊர்த்துவ) புண்
டாம் அணிந்த சந்திரன் போன்ற திருமுகத்தில் பனித்துளிகள்
போலத் தோன்றின வேர்வையைத் துடைப்பதற்காகவோ? இவை

யன்றித் தேவரீர், பிள்ளைப்பருவத்தில் ஆய்ப்பாடியில் ஆய்ச்சியர் உறிகளில் வைத்த தயிர், பால், வெண்ணெய், நெய் இவற்றைத் திருடியுண்டு முகத்திலெங்கும் அவை அனைந்திருப்ப, அதனை ஒரு வரும் காணாதபடி துடைப்பதற்காகவோ? இவற்றுள் எதற்காகத் தேவரீர் இம் முறுக்கொலியல் ஏந்துகின்றீர்? என்பதாம்.

ஐந்தாவது செய்யுள்

பாதாதி கேசம்வரை இலகும்நவ மணியின்று

பரணமும் வதைத்தொடையலாம்

பரிமளத் தாமமும் வளையும்பொற் கலையும்ஒப்

பனைஇசைவு பார்ப்பதற்கோ?

ஆதார மானதிரு மார்பிலுறை மக்கைமெய்

அழகுணர நாட்டம்வைத்தோ?

அவளுனது திருவடிவின் அழகெதிர் ஸேவைசெய

ஆசித்துறிற்ப ளென்றோ?

எதாகவோ? அறிகிலேன் இதனை எளியனேற்

கிரங்கிநீ அருள்செய்துவாய்

எழில்பெருகு ஊற்றெண்மர் பிள்ளைக் குழாத்தின்நகி

இருந்துவிளை யாடும்அரசே!

காதாதி பேரைமகரக் குழைக் கடவுளே!

காக்கும்எம் குலநாதனே!

கண்ணு சிறத்தடணி வண்ணி மகிழ்ந்தாநீ

கண்ணாடி கொண்டருளவே,

வணத்தொடையல்-திருத்தழாய் மாலை, தாளசி மாலை.

இதன் கருத்து:— அழகுமிக்கு வளர்கின்ற ஊற்றெண்மரின் குழந்தைகளின் குழலினுள் தாமும் ஒருவராய், அவர் நடுவே யிருந்து விளையாடுகிற இறைவனே! காதில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கிற மகர குண்டலங்களை யுடையனாகத் தென்றிருப்பேரெயில் மாநகரத்தில் வீற்றிருக்கிற பெருமான்! எங்கள் குடும்பங்களைக் காத்து ரக்ஷித்தலைக் கடமையாகக் கொண்ட தலைவனே! கண்

போன்றவனே! சிறந்த நீலாத்நம்போன்ற வர்ணத்தையுடையவனே! தேவரீர் உவந்து கண்ணாடி ஏந்தியிருப்பது, தேவரீருடைய திருவடி முதல் திருமுடிவரை அணிந்திருக்கிற நவமணிகள் அழுத்திய திருவாபரணங்களுடையவும், பரிமளத்துடன் கூடிய திருத்துழாய் மாலை யினுடையவும், பீதாம்பரத்தினுடையவும் அலங்காரப் பொருத்தத்தைக் கண்டு மகிழ்வதற்காகவோ? அல்லது, தனக்கு உறையிடமாகக் கொண்டு நீங்காமல், தேவரீரின் திருமார்பில் தங்குகிற லக்ஷ்மீதேவியின்மெய்யழகைத் தேவரீர்கண்டு இன்புறவிரும்பியோ இவ் விரண்டுமன்றி, அல்ல லக்ஷ்மீதேவி துமது திருமார்பில் உறைபவளாகையால், அத் தேவியார், தேவரீருடைய 'அழகை எதிரே ஸேவிக்க விரும்பிக்கொண்டே யிருப்பாள்' என்பதை யெண்ணி அவளுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்காகவோ? வேறெதற்காகவோ? இக் கண்ணாடி கைக்கொண்டார்! என்பதைத் தெரிகிலேன். இதனைத் தெரிவித்தருள வேண்டும் என்பதாம்.

பக்திச்சுவையும் அலங்காரங்களும் ததும்பும் பழமையான செய்யுட்களையும் அழியாமற் காப்பது தமிழன்பர்களின் கடமையாதலுள்ளணி, இவற்றை இச் செந்தமிழ்ப் யத்திரிகையில் பிரசுரிக்க இசைந்தேன். குற்றம் பொறுக்குமாறு அறிஞரை வேண்டுகிறேன்.

தமிழ்ச் செளந்தரியலகரி ஆராய்ச்சி

நீரு. பண்டித-இராமகப்பிரமணிய நாவலரவர்கள்,
செந்தமிழ் நிலையம், தக்கலை.

(278-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஆசிரியர் பாயிரத்துக்கு 'மொழி' என்பதையும் தூறுக்கு 'சிவம்' என்பதையும் மங்கலமொழிகளாக வகுத்துக் கொண்டார். 'சிவம்' என்பதற்கு 'மங்கலம்' என்று பொருளிருப்பதனால், அது மங்கல மொழி யாவதில் இழுக்கு இன்று. வடமொழி தூலிலும் 'சிவ' என்று சொல்லே முதலில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியரும் அச் சொல்லையே அமைத்துக்கொண்டது சிறப்பிற்றேயாம். 'சிவம்' என்பதற்குரிய எல்லாப் பொருள்களையுந் தருவதொரு தமிழ்ச்சொல் கிடைப்பது அரிது என்பதும் உணரத்தக்கது. 'அதஸ்' வா மாராத்யாம் ஹரிஹர விரிஞ்சாதிபி:' என்பதை 'நவபெரும்புவன மெவ்வகைத் தொழில் நடத்தி யாவரும் வழுத்துதான்' என ஆசிரியர் விரித்துரைக்கின்றனர். இதில், செய்யினை செய்ப்பாட்டுவினையாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. 'அக்ருத புண்ய:' என்பது வடமொழிநடை. இச் சொல் 'தவயிலா' என மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. 'செய்யாத புண்ணியத்தர்' என்பது சுவைபயவாமை யறிக. பெறலரும்பேறு, பெருப் பேற்றினர்' என அரிதாகத் தமிழில் இவ் வடமொழி நடை தழுவப்பட்டு வருவது உண்டு. கம்பராமாயணத்தில் இக்கடைபல விடங்களிலுந் தழுவப்பட்டிருக்கிறது. 'இவன் பிளித்திடிண் இயங்கு தற்குமரி தசிகெனாமறை யிரைக்குமால்' என்பது தூள், 'எனாமறை யிரைக்குமால்' என்பது ஆசிரியர் சேர்த்துக் கொண்டது. 'இரைக்குமால்' என்பதைவிட இசைக்குமால், முழங்குமால், தழங்குமால் என்ற ஞற் போல்வன சந்தத்துக்கும் பொருட்கும் நனி சிறப்புத் தருவன வாம்.

3-வது பாட்டில், 2-வது பாட்டில் கூறப்பட்ட தேவியின் பாத தூளியை எழுவாயாகக் கொண்டு வடமொழியாகிரியர் பலர் உரை கூறினர். பண்டிதர் 'யாமனை' என்பதனை எழுவாயாகக் கொண்டார். 'ஐம்மஜல்கௌ.....வராஹஸ்யபவதி' (தேவி நின் பாததூளி பிற விக்கடலில் மூழ்கினவர்க்குத் திருமாவின் அவதாரமான வராக மூர்த்தியின் மருப்பாகவும் இருக்கிறது) என்பதைப் பண்டிதர் 'யாமனை.....பிறவி மைக்கடல் விழாதெடுப்பதொரு பெருவராக வெண்மருப்பரோ' என்பதனால் விளக்குகின்றார். இதனால் மேல் பிற விக்கடலில் விழாமலே காப்பன் இறைவி பென்னும் சிறந்த பொருள் தோன்றுமாயினும், எடுப்பது, மருப்பு என்பன இப் பொருட்துப் பொருத்தமல்ல. எனவே, பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்தாரை, மேல் அதில் தோயாதிருக்காது எடுப்பதொரு வராகமருப்பு என்று பொருள் கூறுவது சிறப்பாம். 'பிறவியாகிய இருட்கடலிடத்து விழாது எடுப்பதொரு...கோடு' என்றே உரையினுள் காணப்படுகின்றது. யாமனை-திரிபுரஊர்தரி; மை-குற்றம், இருள்.

4-வது பாட்டில் 'சரண்யே லோகாராம்' (உலகங்களுக்குச் சரணமானவளே) என்பதை 'மூவகுக்குமொரு தாவரப்பொருளென் மூலமே தழையு ஞாலமே' என்பதனால் விளக்குகின்றார். 'தவ மேகாநைவாஸி ப்ரகடித வராபீத்யபிரயா' (நீ ஒருத்தி மட்டும் வரதாபய முத்திரைகளைக் காட்டுபவளா யிருக்கவில்லை) என்பது விளக்கமாய்த் தமிழிற்கூறப்படவில்லை. ஆயினும், 'தேவெனப்புமழ வதினியிர்த்துநிகர் செப்புவாரபய வாதமாம், பாவகத்தபி நயத் தொடுற்றகை பாப்பிபென்பய மொறுக்குமே' என்பதனால் அக் கருத்தைப் பெறவைத்தாராகக் கருதலாகும். எனினும் தேவி வரதாபயங்களை உடையவளாயிருக்கவில்லை என்னும் கருத்து இத னால் பெறப்படவில்லை. 'தேவென்...செப்புவார்' என்பது ஆகிரியர் சேர்த்தது.

5-வது பாட்டில், 'ஹிமகிரிஸுதே' (ஐமயமலை அரசன் புதல் வியே) என்னும் விளி 'நீவியே ராகபாலியே' என மாற்றப்பட்டுள்ளது.

'சாமரி' க்ருபாம் அபாங்காத் தேலப்த்வயா' (சினது கடைக்கண் ணின் அருளைப் பெற்று) என்பதை 'மதன்...வெற்றிகொள...நெடு மலர்க்கணருள் சிறிதளித்தனைகொல்' என்பதனால் விளக்குகின்றார். இங்ஙனம் கருந்தொழுக்குப்பலவிடத்தம் வேறுபட்டுள்ளது. எமக் குக் கடைத்த வடமொழிச் சுவடிகளில் எல்லாம் இது 6-வது பாட லாக அமைந்துள்ளது. 6-வது பாடல் தமிழில் ஆரூவது பாடலாகக் காணப்படுகின்றது.

6-வது பாட்டில், 'அரண்மயர் போதாதே' என்பதில் கருத் தொழுக்கு வேறுபட்டுள்ளது. 'மேரிது...மாதாவே' என்பது ஆசிரியர் சேர்த்தது.

7-வது பாட்டில், 'ஏப்பெற வந்தருள்' என்பது, படர்க்கைக்கு மாறாக முன்னிலையில் அமைந்துள்ளது. 'நீகமலந் திகழ்தாள் வரு டென்று' என்பது ஆசிரியர் சேர்த்தது. 'அரண் நீர்மையின் விஞ் சிய கோமாதே' என்பது 'புரமதிதராஹோ புருஷிரா' என்பதன் கருத்தை விளக்கும் என்று ஆசிரியர் கருதியிருக்கக் கூடும்.

தேவியைக் கரும்பு வில்லும் மலரம்புகளும் பாசமும் அங்குச மும் நாற்கைகளிலும் உடையவளாக வழிபடுவது தூலோபாசனை; கரும்புவில் முதலியவற்றை மந்திரங்களாகப் பாவித்து வழிபடுவது சூக்குமோபாசனை; அவற்றையே மனம் சந்த பரிசாதிசனாகக் கருதி வழிபடுவது பரோபாசனை. இதன் விரிவைச் ஸ்ரீசக்கிர மகிமையிற் கண்டுகொள்க.

8-வது பாட்டில் 'பஜந்தி த்வாம் தந்யா ககிசந சிதாநந்த வஹரீம்' (சிதாநந்தப் பெருக்கு வடிவாகிய நினை [தேவியை] புண்ணியசீலர் [மட்டுமே] வழிபடுகின்றனர்) என்பது, 'பரஞானமுறுங்கள் தீவ ரருந்துவர் பூமாதே' என்பதனால் கூறப்படுகின்றது. தந்யா: என்ப தற்குத் தேவர் என்று கூறுவது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இப் பாட்டில் குறிப்பிடப்படுவது ஆரூதாரம் சககிராரம் ஸ்ரீசக்கிரம் என்பவற்றில் அமைந்த தத்துவப் பொருளாகும். அந் தத்துவப்

பொருளனுபவத்தால் சிதானந்த வடிவை (தேவியை) அடைவது மக்கட்கும் இயல்வதேயாம். 'பரஞான...வர்' என்பதற்குப் 'பரஞான மாகிய மிகுந்த ஆர்ந்த வடிவாகிய நினைந் தெய்வத் தன்மையுடையவர் அனுபவிப்பர்' என்று பொருள் கூறின், இப்பகுதி வடமொழி நூற் கருத்துக்கு முரண்படாதிருக்கும்.

இப் பாட்டிற் கூறப்படும் கற்பகப்பூர்தோட்டம் முதலிய சீசக்கரத்தின் உறுப்புக்களா மென்று கூறுவர். 'சுதா சிந்து மத்தியம்' (அமுத சாகரத்தின் 80) என்பது சீசக்கிர பிந்துவாம் கற்பகப் பூர்தோட்டம், மணித்தீவு, கடப்பந்தருக்கள் பொருத்திய உவவனம். சிந்தாமணிக்கிருகம், மஞ்சம், மெத்தை என்பவற்றைப் பதினாற்கோணம் வெளிப்பதின்கோணம் உட்பதின்கோணம் என்கோணம் முக்கோணம் சிந்து என்பவைகளாகக் கருதவேண்டும் எனக் கூறுவர்.

9-வது பாட்டில் 'ஹைஸ்ராரோ பத்மே ஹை ரஹஸி பத்யா ஹிரஸே' (நீ [தேவி] சக்கிராரத்தில் இரகசியமானவிடத்துப்பதியான பரமசிவனுடன் தங்குகின்றாய்) என்பது 'மென்கமலத் தாயிரந்தோட்டமலபீடத் தாலவிடம் பருகியதன் மகிழ்நரோடு மாந்த முறும் பொருளை யறியலாமே' என்பதனால் விளக்கப்படுகின்றது. ஆயினும் கருத்தொழுக்கு வேறுபட்டிருப்பது காண்க.

இப்பாட்டில் ஆறுதாரம், சுழமுனை, குண்டலி என்பன குறிக்கப்படுகின்றன. இவற்றைச் சீசக்கிரமகிமையில் விரிவாய்க்காண்க. உரையாசிரியர் இவற்றைக் குறித்துச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

11-வது பாட்டில் சீசக்கிரகோள்கள் நார்பத்துமுன்று என்பதுகொண்டு சக்கரவுட்புக்களை நார்பத்துமுன்று என்றார் ஆசிரியர். வடமொழிநூலில் பிந்துவைச்சேர்த்து நார்பத்துநான்காகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

12-வது பாட்டில் 'இமையோர்மாதர் இக்கிவன்மகிழ்நரோடுறை குவ மெனிளோர், பேதைகொங்கைகள் பெறுகுவ மெனமறு குவாசால்' என்பது வடமொழிநூற்கருத்துக்குச் சிறிது மாறுபாடாகக்

காணப்படுகிறது. 'பதாலோகைள்' என்று தொடங்குவது தேவமாதர்கள் நின்னுடைய அவ்வழகைக்காணுமிக்க விரும்பத்தால், தவத்தாலும் அடையமுடியாத சிவபிரானது சாயுச்சியபதலியை மணத்தால் அடைகின்றனர்; என்னும் பொருளுடையதாய் வடமொழியிற் காணப்படுகின்றது. தேவி சிவனோடு இருப்பதனால், சிவனை அடைந்தால் தேவியின் அழகைப்பார்க்கலாம் என்பது தேவமாதர் கருத்தாகக்கொள்க.

13-வது பாட்டில் வடமொழிக்கருத்துக்கு வேறுபடாமதும் அது நன்கு விளங்குமாறும் தமிழ்மொழிக்கேற்ப ஆசிரியர் கூறிய பகுதிகள் பாராட்டற்பாலன.

நரம் வர்ஷீ யாம்ஸம் நயந விரஸம்

என்னுங்கருத்தை

'அறக்கிழவன் மனிதன்விர கில்லாக் கொச்சை
யழகிருத்த ஐரிவிருந் தறியான்'

என்பதனால் நயம்படக் கூறுகின்றார். பெண்கள் காதலித்துச் செல்வர் என்பதைக் கூறுமிடத்து, 'வளைசிதற' என்றது தமிழ்நடைக்குப் பொருத்தமானதும் அழகுதருவதும் வடமொழிக் கருத்துக்கு ஆக்கக் கொடுப்பதமாம். 'என்றால், பொற்கொடிநின் புதுமை யெவர் புகழ வல்லார்' என்பது ஆசிரியர் சேர்த்தது. 'ஹடாத்ருயத் காஞ்ச்ய:' என்பது விடப்பட்டது. 'வளைசிதற' என்பதனை இதற்கு ஏற்பக் கொள்ளலாகும்.

ஸக்ருந்சத்வா நத்வா கதமிவ ஸதாம் ஸர்நிதத்தே
மது க்ஷீர த்ராக்ஷீ மதூரி மதூரிணு: பணிதய:

(நின்னை-தேவியை = ஒருமுறை வணங்கிய நல்லோர்க்குத் தேன் பால் முந்திரிகளின் இனிமைகலந்த வாக்குவன்மை எவ்வாறு உண்டாகா திருக்கும்?) என்னுங் கருத்து,

'நினை கிலர்முன் வழுத்திலர்பின் வணங்கா ரெவ்வன்
நிறைத்தபகர் தேனுமடு பாலுந் தய
கனியமென மதரம்விளைந் தொழுகு பாடந்
கவிதைபொழி வதகயிலைக் கடவுள் வாழ்வே'

என எதிர்மறை முகமாக விளக்கப்பட்டது.

16-வது பாட்டில் 'வாணிகலை தேர்...உரவோர்' என்பதற்கு, நினை யறியவல்லார் கலைகடனின் சிக்கார வொழுக்குப்போலத் தாம் கலைமக னின் வடிவுடையர் எனத் தேருமாறு இனிய சொற்களாலாகிய கவிதை களைக்கொண்டு நல்லோரை மகிழ்விப்பர்; எனப் பொருள் கூறின், வட மொழிக் கருத்துக்குப் பெரிதும் ஒக்கும். இப் பாட்டு வடமொழியில் பல பொருள்களுக்கு இடந் தருவதுபோலத் தமிழிலும் பலபொருட் கிடந்தருவதாக அமைந்துள்ளது.

17-வது பாட்டில் 'கர்த்தா கவ்யாநாம் பவதி' என்பதன் மொழி பெயர்ப்பில் ஆசிரியர் தமிழ்க்காவியமுஞ் சேர்த்தது, அவரது தமிழ்ப் பற்றை விளக்கும்.

'செந்தமிழின் வடகலையின் முதலொழிக் காவியத்
தெளிபாடல் செய்யு மவர்'

என்பது காண்க.

19-வது பாட்டில் 'ஸம்ஸோஷ்யம் ஈயதி வதிதா' (பெண்களை மோகிப்பிக்கின்றாள்) என்பது 'காணு மங்கையர் கலைகொள லரியதோ' என்பதனால் விளக்கப்பட்டது.

20-வது பாட்டில் 'ஆடலம்பிகை' என்பது ஆசிரியர் சேர்த்தது. இதனை முன்னிலையாகக் கொண்டு உரை கூறுவது வடமொழி துற்குப் பொருந்தும். தமிழுரையிற் படர்க்கையாக வைத்துப் பொருள்கூறப் பட்டிருக்கிறது. பிற சில செய்யுட்களிலும் இம்முறையே தழுவப் பட்டிருக்கிறது.

21-வது பாட்டில் 'ஆகியொடந்தமே' என்பது ஆசிரியர் சேர்த் தது, பின்னிரண்டடிக் கருத்தின் ஒழுக்குச் சிறிதுவேறுபட்டுள்ளது.

[தொடரும்]